

Una novel·la per aprendre a resistir el patiment

GETTY

ANNA
CARRERAS

Sandro Veronesi va guanyar el premi Strega l'any 2006 amb *Caos calmo*, un reconeixement que ha repetit el 2020

amb *El colibrí*, una novel·la en què tornem a descobrir un dels millors novel·listes actuals, un artista del *patchwork* narratiu i un ésser humà que aposta per la bellesa en temps de crisi. Som davant d'una història de positivitat i superació, un cant a la vida i a l'amor on l'art ajuda a revalorar el potencial de les coses.

El protagonista d'*El colibrí* és Marco Carrera, un oftalmòleg quarantí, resident a Roma, casat amb una eslovena gelosa i pare d'una nena de deu anys amb un trastorn psíquic. Marco supera tota mena de tribulacions a partir de la seva competència innata per equilibrar el dolor i la dissort amb l'esperança i l'optimisme. El record d'una germana morta ofegada a principis dels vuitanta, la relació epistolar que encara manté amb un amor platònic (mai consumat) de la seva joventut o tenir cura d'una nena sense mare li faran d'escull. En Sandro Veronesi, l'amor és vist des de l'òptica de

la psicoanàlisi com una patologia que et pot fer molt de mal. Cal redirigir l'energia vital que hem esmerçat en un amor desfet. Buscar plaer després de la pèrdua i refugiar-s'hi sense l'obsenitat de la dictadura del dolor.

El colibrí –també anomenat picaflor– és un ocell molt fràgil que sol viure només un any, que pot volar cap enrere, batent les ales setanta vegades per segon amb un moviment que és el patró de l'infinit, com el número 8. Així, l'estructura narrativa de la novel·la trenca amb la lògica i no té en compte l'ordre cronològic. El temps es desmembra com a *The child in time*, del gran Ian McEwan. Cal mantenir l'esperança. Sempre hi ha un demà. El colibrí és el malnom amb què la mare del narrador (amb tota la tendresa del món) es referia al seu fill, que era baixet i mogut. De manera simbòlica, el narrador s'acara als conflictes de la vida com si sobrevoles les coses, des d'una interessant visió d'alçada que li aporta el distanciament necessari per superar les adversitats. Marco és un colibrí, també, perquè la seva és una vida de contínues suspensions però també de coincidències fatals. Però ell no cau mai al fons del pou. No s'ho permet. El seu és un

moviment capaç d'aturar-se en el moment precís de la caiguda. La diferència essencial entre Marco i un colibrí és que mentre l'au tropical pot mantenir-se quieta en vol gràcies a l'activitat frenètica de les ales, Carrera pretén evadir qualsevol canvi a través de tot el que fa. Però el canvi és imparable, encara que mirem de no percebre'n la imminència. Marco, autèntic heroi de la resiliència, dedica tota la seva energia a quedar-se quiet, però li resulta impossible: la tendència humana és seguir sempre endavant malgrat els errors.

Ambició i fragilitat

L'abast temporal de la novel·la va des dels anys setanta fins a un futur proper i bastant fosc tenyit de guerres culturals que només revifarà gràcies a l'aparició d'un personatge deliciós: la Miraijin (paraula que vol dir "home nou"). Sandro Veronesi ha escrit una novel·la en la línia d'*Anna Karènina* o *El gran Gatsby*, on el que compta és narrar la vida sencera d'un sol personatge. Al primer capítol, el narrador omniscient amb personalitat pròpia deixa clares les seves intencions, després de formular la inconveniència d'un detallisme excessiu: "Al capdavall, la millor descripció que es pot donar d'un lloc és explicar el que hi passa".

Llegim una història de moltes històries que tenen lloc al barri de Trieste, a mitjans d'octubre de 1999, en un canvi de mil·lenni amb flaire de deriva. El cataclisme el deslloriga el psicoanalista de la dona de Marco: un secret amorós al descobert i l'arribada d'una criatura que no és seva capgiraran l'estómac del protagonista i del lector només començar el llibre. A partir d'aquí, Veronesi enfila una guia per a la supervivència, una història de dolor molt humà que l'italià fa inoblidable gràcies a una arquitectura ambiciosa i un talent innegable per als diàlegs frescos, les psicologies fondes i la construcció d'uns personatges fràgils i, per tant, reals. *El colibrí* és la novel·la que hem de llegir els que necessitem eines de resistència contra el patiment. ♦♦

EL COLIBRÍ
SANDRO VERONESI
PERISCOPI /
ANAGRAMA
TRADUCCIÓ DE PAU
VIDAL I GAVILAN
342 PÀG. / 20,90 €